

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemelat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna

APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru strătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
Se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Sectuiă pentru anul care vine

1936 se cară. În bucuria obștească salvele slută anul care bate'n poartă. An nou. Popas însemnat în cronologie. Deaceea calendarul faptelor merituoase se face cu tot dreptul din an în an.

Fiecare an își are supărările, dar și bucuriile lui deosebite. Nu toate evenimentele anului pot entuziasma deopotrivă interesul obștii. Din aliajul sufletesc al celor 365 de zile desprind noutatea, care prin folosul ei netăgăduit cinstește intim pe fiecare din noi.

Intâmplare mai de seamă a anului 1936 cred a fi Sfânta Scriptură tradusă în vremea domniei Majestății Sale Carol II, Regele tuturor Românilor...

Trebuința sufletească a Bibliei era atât de arzător simțită. Avem deosebita bucurie, că mama cea bună, Biserica, a adunat pe altarul sufletesc al neamului, la timp, jertfa cerută. Unii au critica Biblia cea nouă, numai haină însă, vestmântul în care a apărut, căci materialul propriu zis, idile, doctrina credinței și a moralei nu pot fi supuse corecturii omenite. Biblia e cartea Duhului Sfânt, ea nu poate fi greșită, căci Dumnezeu e autorul ei. Tocmai deaceea nicio altă carte din lume nu poate merita acest nume. Singura Sfânta Scriptură e cartea prin excelență, Cartea-cărților sau Cartea cea bună. Pentru dumnezeescul pe care-l conține ea, este cel mai desăvârșit manual pentru formarea sufletelor. În Biblie omul își vede chipul, care este după asemănarea lui Dumnezeu, «găsim sculptat acolo caracterul prin excelență așa cum nici o pedagogie din lume nu îi-l poate înfățișa» — cum bine se exprimă un distins cărturar al zilelor noastre.

În sfânta Scriptură se află depozitate tainele tuturor biruințelor creștine: Scriptura este jaful care încălzește inimile, candela care luminează mințile, izvorul de putere și inspirație morală. Ea reformează cu adevărat sufletul omenesc. Îl face pe om bun, iubitor și drept. Ca să nu se uite aceasta, sfântul Pavel s'a simțit plăcut îndătorat a spune lui Timotei că: «Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre învățatură spre mustrare, spre îndreptare, spre înțeleptirea care duce la dreptate, astfel ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, pregătit pentru orice lucru bun». Iată cuvinte care ar trebui să figureze pe frontispiciul tuturor școalelor, pentru a nu se mai trece cu nepăsare tocmai pe lângă ceea ce este mai prețios pe lângă comoara sufletului nostru, pentru a se constata că împărțirea Bibliei într-o parte utilizabilă și

alta scoasă din uz e o inovație inaplicabilă și perturbătoare. Ambele Testamente formează sfânta Scriptură. Fără Vechiul n'ar fi Noul, fără Noul ne-ar lipsi Hristos, fără Hristos de bunăseama omenirea s'ar fi pierdut în bezna întinericului ucigător de suflete.

„Înțelepciunile și frumusețile neperitoare ale sfintei Scripturi îmbogățesc mintea și înfrumusețază inima tuturor celor care creștinescul obicei, să alerge cu sete duhovnicească spre izvoarele ei, ca cerbul spre izvoarele apelor“. Dacă nu e tărâm pe care să nu-l renască și rodiască sfânta Scriptură, atunci:

înapoi la sfânta Scriptură! Căci ia închipuiți-vă, dacă în țara românească toți cei 18.000.000 ar fi scrutați regulați ai sfintei Scripturi, creștini cari să nu ia asupra lor răspunderea slujbei mai înainte de a fi făcut măcar dintr'un capitol lectură predilectă a zilei, câtă dreptate și sfințenie ar înflori în hotarele țării noastre. Se va îngropa cu adevărat ceea ce este putred în viața noastră de obște, sfetnicii țării ar activa numai în spiritul evangheliei, politicianismul, intervenționismul, capitalismul și alte imse n'ar zdruncina atât de complitător.

Biblia, cel puțin atâta să păstrăm din anul care se cară odată cu nașterea Fiului în staul.

Prof. Pr. Dr. N. Neaga

Anul nou 1937

(=) Viața și activitatea bisericească, în anul încheiat 1936, pe lângă toate felurile stăneniri și ispite în mijlocul cărora ne sbatem, s'a mișcat într'un ritm vioi și viguros, spre nu puțină mulțumire a clerului și a obștei credincioșilor noștri.

Contribuții folositoare s'au adăos astfel bunului mers al instituțiilor bisericești strămoșești, care își înțelege deplin rostul său în viața publică a neamului nostru dintr'o nouă țară.

Umbră și lumină

Punctele luminoase ale bucuriei s'au împletit, și în anul ce expiră, cu jalea și durerea pentru pierderile îndurate, prin plecarea din lumea pământescă a unor prea vrednici purtători de cârjă arhierescă.

Au trecut cătră Domnul, în primele două luni ale anului, PP. SS. Episcopi Roman al Orăzii și Nicolae al Clujului, iar în April li-a urmat, în aceeași cale, și P. S. Episcop Nichita al Argeșului.

Congresul electoral, dela sfârșitul lui April, a ținut ca, în ceea ce privește alegerile de episcopi la granița de vest, poate cea mai expusă, a României întregite, să respecte gândul celor doi ierarhi dispăruți, și să încredințeze cârma eparhiei Orăzii tinărului preot profesor dela Academia teologică «Andreiană» din Sibiu, părintelui Dr. Nicolae Popoviciu, iar pe cea a Vadului, Feleacului și Clujului, rectorului aceleiași Academii, părintelui Nicolae Colan.

Alegerile acestea, care au intrunit așa zicând unanimitatea sufragiilor colegiului electoral, au fost întâmpinate de cler și popor cu cele mai bune nădejdi, că noii vlădici, stăpâniți de sentimentul datoriei și al sacrificiului, vor continua și perfecționa opera de cultură, de luptă și de or-

ganizare, pornită de răposatii vlădici înaintași.

Dragostea și simpatia generală, de care s'au bucurat noii vlădici, s'a manifestat în cadru înălțător cu prilejul sfințirii întru arhieriei la sfintele sărbători ale Pogorării Duhului Sfânt din anul când s'au împlinit 30 de ani dela târnosirea bisericii catedrale din Sibiu, — praznic cinstit prin prezența înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae al Moldovei și Sucevei și a altor distinși ierarhi ai Bisericii noastre ortodoxe.

În ajutorul fraților

La sfintele sărbători ale Învierii Domnului, Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu a trimis fraților, lipsiți și greu încercați de soarte din vechiul pământ moldovenesc dintre Prut și Nistru, darurile adunate dela familiile creștinilor din această arhiepiscopie, în dorința de-a ușura cât de puțin greutatea traiului fraților noștri români, când cumplita secetă nimicise toate rodurile pământului basarabean.

Pe linia tradiției și a progresului

Adunarea eparhială din Sibiu, alcătuită din luminați clerici și mireni ai Arhiepiscopiei, a luat act cu satisfacție despre activitatea amănunțită expusă în rapoartele prezentate. În fapturile de până acum sânt o garanție pentru ceea ce rămâne de realizat în viitor.

Membrii adunării au dat expresiune îngrijorării ce o simțesc în fața năzuințelor, din anumite cercuri, de a schimba actuala legiuire bisericească, — și au afirmat necesitatea pentru menținerea statutului de organizare, care cimentează legătura neapărat trebuincioasă dintre cler și popor. Ce va să zică instabilitatea de care suferim în

viața publică, și ce înseamnă continuitatea logică și stăruitoare, în legiferare și guvernământ, se constată lămurit în cuvântul de deschidere a adunării, rostit de I. P. S. Mitropolit Nicolae. Astfel glasul membrilor adunării eparhiale se unește cu al președintelui ei și cere aplicarea statutului actual de organizare în toate eparhiile ortodoxe ale țării.

Cuvântul de încheiere al înaltului chiriarh spune: «Biserica se află în fața unor mari probleme de ordin sufletesc; iar, pentru fericita lor deslegare, trebuie să ne încordăm toate puterile; ori și cât de grele ar fi aceste probleme, cu sprijinul clerului și al poporului și cu încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, greutatea se înving. Duceți poporului vestea bună, că cei din fruntea bisericii se străduiesc să mențină toate așezămintele ei pe linia progresului și a tradiției».

Suveranul și preoția

La diferite prilejuri, iubitul nostru Suveran, M. Sa Regele Carol II, s'a ocupat de rolul preoției în viața neamului românesc.

În ziua de 2 Iunie 1936, a investiturii noilor trei ierarhi, — PP. SS. LL. Grigorie al Argeșului, Nicolae al Clujului, și Nicolae al Orăzii, — Suveranul spune:

«Puterea sfintei noastre Biserici se razimă ca orice organism pe puterea membrilor săi; deci unul din rolurile de competență al Prea Sfinților Voastre este de a întări preoția voastră, de-a o supraveghea, de-a o îndruma, așa ca să devie adevărata îndrumătoare a sufletului neamului românesc... Biserica noastră... trebuie să fie un organism de luptă și de misionarism, care să cucerească, să întărească și să păstreze sufletele, după marea lege a Domnului nostru Isus Hristos»...

Viul interes manifestat de M. S. Regele, cu privire la misiunea preoției noastre, are să slujească drept îndemn tuturor slujitorilor altarului de a lumina și întări sufletele păstorilor prin muncă părintească, reclamată de binele lor și al nostru, al tuturor.

Pastorală bine venită

Ierarhii ortodocși din Ardeal, I. P. S. Mitropolit Nicolae și PP. SS. LL. Episcopi Andrei al Aradului, Vasile al Caransebeșului, Nicolae al Orăzii și Nicolae al Clujului, — după sfatul ținut împreună, în toamna anului, la scaunul sfintei noastre mitropolii, și în dragostea ce o poartă cătră Țară, Neam, Rege și Biserică, — au dat dreptcredinciosului popor o pastorală în care, arătând grozava rățacire și marea erezie a comunismului, îndeamnă fiii neamului românesc să se ferească de prorocii mincinoși din zilele noastre și de învățăturile lor nelegiuite și pline de otrăvă sufletească.

Pastorală dela Sibiu, inspirată de dragoste și credință față de Dumnezeu, față de patrie, și față de Rege, a deșteptat, cum era de prevăzut, una-

nime aprobări în opinia publică din toată țara.

Unul din aceste glasuri aprobătoare spune, că bine s'a făcut la Sibiu, când se osândesc comuniștii, arătându-i cum sânt: de vrăjmași ai bisericii și ai iubirii creștine. Față de curentele sociale și politice ale vremii, ortodoxia românească intră în rostul ei original de luptătoare în veac: „pastorală îndeamnă poporul și preoșimea să stărpească în tot locul comunismul în numele tradiției noastre naționale și creștinești. Ea este o operă de ale cărei urmări societatea se va resimți”.

Societățile ortodoxe

În scopul de a ține viața conștiința ortodoxă în poporul nostru și a-i desăvârși cât mai mult caracterul ortodox — manifestat în neadormită activitate — își urmează cu zor lucrarea toate societățile religioase câte le avem: Asociația clerului «A. Șaguna» (întrunită în al 15-lea congres anual la Turda), FOR-ul (și-a ținut al 3-lea congres la Arad), Oastea Domnului (adunată la Sibiu în al 5-lea congres), Societățile «Sf. Gheorghe» a tineretului și Reuniunile de femei.

Toate aceste asociații, sprijinite de Biserica ortodoxă națională, își desfășoară activitatea: în pătura socială a clerului, în cea a intelectualilor mireni, ca și în rândurile tineretului adult, ale femeilor, și în ale tărânimii și muncitorimii din Ardealul nostru, unde ortodoxia neamului se afirmă ca un factor de căpetenie chemat să ne călăuzească și de aici înainte, în vremuri bune și rele, și în deosebi în epocile de tranziție, când o lume veche s'a năruit, și una nouă este pe drum să-i ia locul.

Grupate în jurul altarului strămoșesc, așezămintele noastre amintite fac dovadă, că mântuirea și fericirea le găsim numai în împlinirea datorilor ce le avem față de acest altar.

Profesori și elevi în misiuni

Opera de înfrățire prin contopire sufletească este admirabil susținută prin exemplul dat de profesori și elevi ai școalelor secundare din vechea Țară. Coborând pe plaiuri din regiunea secuizată, pionierii culturali aduc ajutor moral și material în ofensiva cu bună dreptate a reromânizării celorlalte poartă în figură și îmbrăcăminte

înfrățire înverdat românească, și totuși nu pot grai românește...

Dacă în curs de câțiva ani se va continua nobila și românească muncă, ajutând sfânta noastră biserică spre a fi reînviată în mijlocul oamenilor, cari fără voința lor s'au îndepărtat de lege și limbă, vrednicia apostolilor culturali dela școalele secundare din Țara veche se va înscrie cu laudă meritată în istoria oproșilor frați din acele părți ardelenesti ale țării.

Din ajutorul material, ce li s'a oferit până acum, fac parte: troițe, clopote de biserici, odăjdii, cărți religioase, tablouri istorice și chiar biblioteci întregi...

Sfințiri de biserici

s'au săvârșit în numeroase localități. Pomenim, la acest loc — în legătură cu cele înșirate mai sus și petrecute în regiunea secuiască, — sfințirea bisericii din capitala de județ. Miercurea Ciucului, unde zilele de 8 și 9 Noembrie au lăsat urme neșterse în sufletele credincioșilor din întreg județul și, în același timp, imbold puternic în activitatea de întărire a ortodoxiei și a naționalismului în partea locului.

Tărnosirea primei biserici ortodoxe din județul Ciuc a făcut-o însuși I. P. S. Mitropolit Nicolae, încunajat de P. C. Părinți consilieri dela centru, protopopii din Brașov și din Oituz, și un mare număr de preoți, și în asistența fruntașilor localnici și a poporului.

Cu cât mai mult se va înzdrăveni curentul de opinie publică în favoarea românilor secuizați, și cu cât autoritățile chemate își vor împlini mai conștiințios obligațiile față de dânsii, cu atât mai mult va sporii și prestigiul conducătorilor și folosul general al județului redat ortodoxiei și românismului.

La Blaj și la Brașov

Cu ocazia jubileului de 75 ani de existență a Asociației «Astra», la Blaj, unde au asistat M. S. Regele Carol II, Maria Sa Marele Voievod Mihai, Înalțul guvern, precum și Arhiepiscopul bisericii românești ardeleni, a grăit Suveranul și pomenind cu evlavie și recunoștință pe cei ce și-au pus sufletul și dragostea pentru conducerea Asociației, a făcut mărturisirea zicând: «Ființa Mea culturală, substratul românesc al sufletului Meu, este un produs indirect al «Astrei», căci este un produs al dascălilor ardeleni: temelia cul-

turii Mele românești a venit în praful dășagilor dascălului Cionca... adăpat la marile credințe naționale ale mitropolitului Șaguna»...

În aceeași cuvântare de deschidere a adunării festive M. S. a ținut să scoată la iveală faptul, ca serbarea de 75 de ani ai «Astrei» «a fost luminată prin cuvântarea atât de frumoasă a Înalț Prea Sfințitului Mitropolit al Sibiului... ca totii cei ce simt românește și creștinște să-și întindă mâna peste nevoile, peste micile deosebiri ale zilei»...

Credem că putem satorii faptul ce reiese din modul cum s'au desfășurat serbările «Astrei» la Blaj, și anume că: Bisericii ortodoxe române s'au recunoscut și la aceste festivități înțelitatea și caracterul ei de dominantă.

— Cărturari și figuri marcante din toate păturile sociale atât din Brașov, cât și din alte orașe ale țării s'au adunat în bătrânul și romanticul Brașov, să comemoreze pe fostul profesor și luptător naționalist Ion Al. Lapedatu și să sărbătorească pe fiii săi gemeni Alexandru și Ion la împlinirea vârstei lor de 60 de ani.

Serbarea a fost patronată de I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, care în cuvinte înduioșătoare a schițat figura celui care a fost vrednic dascăl, iscusit publicist și talentat poet, răposat la o vârstă când neamul românesc lega de activitatea lui cele mai frumoase și îndreptățite nădejdi; ear pentru numeroasele merite, cu care frații Alexandru și Ion Lapedatu și-au încununat cei 60 de ani ai vieții, le împărtășește binecuvântarea sfintei noastre biserici, dorindu-le lungă viață și multă sănătate, spre bucuria lor și a neamului.

A fost la Brașov o comemorare și sărbătorire cu multe și folositoare învățăminte.

Tipărituri de seamă

Cărți și cărticele, de sufletească zidire, s'au pus la dispoziția cetitorilor. Între cele apărute, locul întâi se cuvine Bibliei, în traducere nouă, de mult așteptată, și repede desfăcută. Se pregătește astfel a doua ediție, în traducerea I. P. S. Sale Mitropolitului Nicodem al Moldovei și a P. C. preoți Gr. Pișculescu și V. Radu.

Autorul monumentalei opere, Istoria Bisericii și a vieții religioase a românilor din Transilvania și Ungaria, ed. II, păr. Ștefan Meteș, ne dăruiește în acest an cartea: Mănăstirile românești din Transilvania și Ungaria, omar

giu adus smeriților călugări pentru vredniciile lor în pătrarea credinței.

Volumul II din lucrarea Hristos în școală, carte dăruită laboriosului diacon Dumitru Călgăr, face deosebită onoare autorului și mare bucurie și sprijin acelor petru cari s'a scris.

Seria Teologică și Seria Dactilică, precum și Biblioteca populară «Popasuri Duhovnicești», imprimate în Tipografia Ardiecezană, Sibiu, contin an de an ot mai prețioase publicații. Rămâne să ne și folosim de ele în cercuri at mai întinse.

Alte evenimente

În cronică noastră fugară nu putem lăsa nerenarcate, între alte însemnate evenimente ale anului, și următoarele:

Misiunea în Anglia a delegației sfintei noastre Biserici în frunte cu I. P. S. Patriarh Miron, — ca o urmare a deosebite atențiuni ce se dă acestei Biserici în țările apusului;

prăznuirea, a cadre neobșnuite, a zilei de 1 Decembrie, al cărui program la Sibiu s'a desfășurat sub înalta ocrotire a I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, — a fost o manifestare de solidaritate și răspuns convenit uneltilor dușmane dela vestul țării;

omagiul adus de neamul românesc neînfricabilui luptător Ștefan Popescu, care a director al cotidianului Universul este de 20 de ani misionarul național și apărătorul aspirațiilor noastre ca român și creștin;

datorită însuflețirii și hărniciei dascălului din județul Sibiului, s'a făcut în toamnă desvelirea bustului marelui dascăl Gheorghe Lazăr la Avrig; memoria deschizătorului de drumuri nouă în cultura românească s'a preamărit în cuvântările rostite de Înalțul chiriarch dela Sibiu și de alți reputați oratori;

Sf. Sinod și clerul nostru ortodox și-au ținut de plăcută datorie să aducă mulțumiri dlor miniștri Dr. C. Angelescu și V. Iamandi dela Culte, pentru tot ce au făcut într-o ajutoarea preoșimii ortodoxe sprijinind cu toată țaria justele ei cereri. Dnii miniștri fac promisiunea, că vor căuta să întărească prestigiul Bisericii ortodoxe române, ca o instituție fundamentală în statul românesc.

Iubitei noastre preoșimii și bunilor cetitori le dorim, ca anul 1937 să le prilejuească momente de recule-

* FOIȘOARA *

„In Hristos”, adică hristofori

Studentilor mei

Există două chipuri de-a sluji pe Hristos: cu gura și cu propria-ți viață. Primul se cheamă propovăduire. Al doilea — trăire. Dacă unui creștin de rând — ca să nu-și rușineze acest nume — i se cere numai al doilea chip de slujire, dela noi se pretind amândouă. Dacă dela un mirean se așteaptă, pentru a fi desăvârșit, să fie doar purtător de Hristos și nu necondiționat și cuvântător de Hristos, noi suntem îndatorați să fim în egală măsură hristologi și hristofori. Pentru un cleric — înțeleg aici și pe studentul în teologie — aceste două noțiuni nu pot fi separate. Amândouă trebuie să fuzioneze permanent, să se împletească statornic în existența sa pământească. Altfel va fi vai lui, ca odinioară cărturarilor și fariseilor fățarnici cari înconjurau marea și uscatul ca să facă un prozelit și când colo, zideau un fiu al Gheenei, încă odată cât ei (comp. Mat. 23, 15). Altfel, „povățuitor orb” (Mat. 23, 16) se va chema și mâna Domnului îl va lovi ca pe unul care în loc s'o deschidă, „închide im-

părăția cerurilor înaintea oamenilor, încât nici el nu intră și nici pe cei ce vor să intre nu-i lasă (Mat. 23, 13).

Există așadar două categorii de „diaconi” ai lui Hristos și ai Bisericii Lui. Unii sunt cei cari își năruiesc propovăduirea cu propriile lor insuficiențe. Ceilalți, își pilduiesc propovăduirea cu propria lor viață. Cei dintâi sunt numai hristologi. Ceilalți sunt hristologi și hristofori. Despre unii ca cei dintâi, Mântuitorul însuși spune „că ei zic, dar nu fac, — că leagă sarcini grele și cu anevae de purtat și le pun pe umerii oamenilor, însă ei nici cu degetul nu voiesc să le miște” (Mat. 23, 3—4). Ceilalți, nu ei mai trăiesc, ci ca odinioară în Pavel, Hristos trăiește în ei (Gal. 2, 20). Cei dintâi au rămas la formalismul întortochiat al Vechiului Testament. Cei din urmă au ajuns la înnoirea Noului Testament. Cei dintâi formează un tip de „diaconie”: farisaic. Ceilalți o altă formă de „dulie”: creștină sau, am putea spune tot așa de bine: paulină. Hulim ades întâiul fel de slujire și totdeaunaori îl trăim. Admirăm pe cel din urmă și anevae ne urnim să-l îndeplinim. Așteptăm să vedem pe Dumnezeu făcând minuni cu noi, întorcându-ne la El ca oarecând pe Pavel. Ci iată că nu este adevăr în așteptările noastre. Nu trebuie să uităm că în ceace privește chipul în care a fost el întors la Hristos, Pavel a fost un caz unic. Noi toți putem deveni un alt Pavel și fără ca lumina de sus să

ne prăbusească numaidecât în țărna drumului care suia dela Ierusalim la Damasc. Lumina aceasta strălucitoare, care lămuirește inimile ca și cu foc, e chiar aici în fața noastră.

Dar să rupem gândul o clipă, dragii mei, abătându-l către marele neajuns al vieții preoțești pe care l-am atins, în treacăt, la „nceput”. Acest neajuns se cheamă lipsa unei vieți duhovnicești mai intense, mai adânci, mai conforme cu chemarea preotului. Îndrănesc să spun că tot răul cât îl avem în viața religioasă a poporului nostru, vine în bună parte deacolo că prea suntem obișnuiți să împingem mai către ușa imperativul creștin al propriei noastre înnoiri întru Domnul. Prea puțini slujitori ai sfintelor altare — să nu ne sfiim a o spune — sunt preoți întregi prin viața lor. Prea puțini sunt cei cărora li se potrivește mărita apreciere: „iată un preot la care totul predică!” Ne tăvălim într'un formalism sterp și în loc să lucrăm cele împreunate cu apostolia noastră din prisosul inimii — cum ar fi firesc — le facem mai mult de ochii lumii. Pornim să facem din mulțimile pe cari le chemăm la Dumnezeu tot atâția „oameni noi”, când noi înșine trăim ades și fără Hristos și înainte de Hristos. Cu asta nu vreau să spun — ferească Domnul — că nimic bun n'ar fi întru noi. Ci doar aceea că însănoșirea sufletească a lumii trebuie s'o începem cu propria noastră persoană. Cunoașteți dictonul: me-

dice, sana te ipsum, și apoi vezi de vindecarea altora. Eu aș zice: o preote, curățește-te întâi pe tine, ca să poți secera snopii mântuirii altora.

Am definit idealul de viață creștină la care trebuie să năzuim noi toți cu atributul „paulină”. Și pe drept. Căci titanica operă de evanghelizare a unei lumi mare... cât lumea, pe care a săvârșit-o acest neostoit apostol, nu vreau să admit în रुपul capului că are a se datora vreunui pretins verb fascinator pe care l-ar fi avut el, ci exclusiv imensei puteri duhovnicești care se sălășluiseră în sufletul său. Iară puterea era Hristos. Acest „Hristos”, nu-i pentru sfântul apostol Pavel o persoană de domeniul celor trecute vremi cu care comunică numai prin studierea predaniilor vechi ce-i grăiau despre El, nici numai o „somitate istorică”, ci o realitate și o putere a prezentului, o energie (comp. Fil. 3, 21; Col. 1, 29; Efes, 1, 19), ale cărei puteri de viață dătătoare se vădesc zilnic în el (cf. A. Deissmann — Paulus, 2 1925; p. 107—108). Ori de mâncă, ori de bea, sau orice altceva făcea, toate „în Hristos” le săvârșea. În viața lui se vede mai lămurit ca oriunde altundeva, cât de lipite deolaltă sunt cele două însușiri pe cari am vrea să le vedem așternându-se pe făptura noastră a fieștecarui preot: hristolog și hristofor. Căci, dragii mei, a fi hristofor înseamnă a purta în tine pe Hristos, a te afla — ca odinioară Pavel — „în Hristos”.

gere și uitare de necazurile împreunate cu sbuciumul și greutatea zilelor și să i întărească, primeste suferințele, pentru o viață creștină și națională, așa cum o poruncește ortodoxia noastră și toate învățămintele trecutului, ca și ale prezentului.

Sărbătorile Nașterii Domnului în Sibiu

În prima zi de Crăciun sfânta Liturghie a fost săvârșită de înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae cu un sobor de preoți. Corul mixt al catedralei, condus de venerabilul profesor I. R., părintele T. Popovici, a dat precis și impresionant răspunsurile liturgice, în toate cele 3 zile ale Nașterii Domnului.

La sfârșitul sfintei liturghii înalt Prea Sfinția Sa a ținut ca totdeauna o predică de mare folos sufletească, desfășurând ideile cuprinse și în pastorală Sa de Crăciun din anul acesta.

În a doua zi de Crăciun, la sfânta liturghie a slujit Prea Sfințitul Arhiepiscop Vasile, încunajat de un sobor de preoți și a predicat, ascultat cu multă cu-cernicie, părintele Z. Oancea.

A treia zi de Crăciun a predicat părintele rector Dr. D. Stăniloae.

Biserica noastră catedrală a fost cercetată, în cursul acestor sărbători, de un imponent număr de credincioși, cărturari și popor.

Abonament la Telegraful Român

Invităm onorarii noștri abonați ca, înnoind-și abonamentul pentru anul 1937, să stăruiască, în cercul cunoștințelor lor cititori, pentru lăfșirea cât mai mare a acestui vechi organ național bisericesc, care intră acum în al 85-lea an de neîntreruptă existență.

Prefoși colaboratori, vechi și noi, vor contribui, și de aici înainte, — cu articole, note și informații de interes obștesc, — cât mai mult la desăvârșirea muncii purtate în o slujbă necurmată pentru biserică și neam.

Abonamentul se face prin mandat poștal trimis la adresa:

Administrația Telegraful Român, Sibiu.

Numele abonatului, locuința, poșta ultimă să fie scrise legibil și corect.

Red. și Administr. Telegrafului Român.

A vorbi despre Hristos, o poți face și fără să te afli „în Hristos”. Dar nu vorbirea despre Hristos e ceea ce se cere dela noi. Căci așa ceva și dracii pot face, ca unii cari „și cred” (Iacob 2, 19). Propovădurea despre Hristos, ca să rodească folosință ascultătorilor, trebuie să fie făcută „în Hristos”. Altfel, e hulă. Ori „în Hristos” nu poate binevesti decât cel care viază „întru Hristos”. Deci dară, hristologul trebuie să fie hristofor.

Într-această stătea tăria Bisericii vechi; într-această zace slăbiciunea incolorului creștinism modern. Căci de ne vom întreba care din acestea două le-au avut mai întâi creștinii, un savant de statura lui A. Deissmann ne va spune că pentru cuvântul *χριστολόγος* n'are nici un document vechiu, pe când *χριστοφόρος* este un cuvânt cunoscut creștinismului primar (uraltchristlich), ca unul care se găsește la sfântul Părinte apostolic Ignatie al Antiohiei, în Epistola ce-o a trimis Efesenilor (9, 2) (Paulus, 1925, p. 108 nota 3). Vremea noastră l-a cam uitat. Ci iată că rău a făcut. Căci dacă oamenii nu sunt așa de desăvârșiți cum i-a vrut Hristos, nu Evangelia-i de vină, ci tot noi.

Poate că se potrivește aici cuvântul: înapoi la înțelepciunea celor trecute vremi! Să fim mai întâi hristofori și atunci hristologosul nostru va căpăta irezistibilă forță a cuvântului paulin sau, ca să fim mai modești, cel puțin tunetul predicii hristostomice.

Intre spirit și materie

Materia și spiritul sânt două elemente în luptă perpetuă. Istoria ne este mărturie: popoarele, al căror *spirit* conducea materia, se ridicau deasupra celorlalte.

Spiritul caută să întemeieze în lume împărăția iubirii; materia, dimpotrivă, caută să birue spiritul, ba chiar să desliințeze realitatea lui.

Preceptelor iubirii, ce sânt caracteristica spiritului, materia le răspunde cu egoismul cel mai feroce ce transformă lumea în haită de lupi.

Aceste timpuri le trăim de fapt:

Rusia, în decurs de 5 ani, a executat 6000 învățători, 5000 medici, 4000 ofițeri, 260.000 soldați, 105.000 ofițeri de poliție, 48.000 jandarmi, 12.000 funcționari, 355.000 intelectuali, 192.000 lucrători, 815.000 țărani, 15.000 preoți și călugări, 248 ierarhi bisericești...

Spania de azi petrece zile la fel: tot ce spiritul acestui popor, bătrân în ale culturii, a propus, se năruie sub iataganul celorce divinizează materia.

La porțile Franței bat aceleași evenimente cu triste urmări.

Republicile îndepărtate, ale Americii de sud, nu sânt departe de acest val de potop ce încearcă să le pătrundă.

Galbena Chină este amenințată cu revărsarea aceluiași roșu răsvrătit și păgubitor.

Fenomenul comunist este expresia socială a fenomenului *materialist*.

Materia prin *comunism* și-a câștigat cea mai ascuțită sabie în războiul împotriva spiritului. Pentruca, din acest război, cel din urmă să iară biruitor, se cere înarmare.

În ce constă înarmarea?

Fericirea omului depinde de raportul ce există între spiritul și materia din el, dintre psihic și fizic. Dacă acestea stau în raport de echilibru, — armonia vieții ar fi asigurată.

Statul este totalitatea de indivizi, „Meritul unui stat nu este, în cele din urmă, decât meritul *indivizilor* ce-l alcătuiesc” (John Stuart Mill); dacă în indivizi predomină spiritul, întregul stat este condus de spirit, — armonia în stat este deci atinsă.

Spre stabilirea acestui raport au tins aproape toate sistemele filosofice și concepțiile de viață înainte de Hristos.

Adevărata și cea mai înaltă concepție de viață, este însă aceea a creștinismului.

Creștinismul este cea mai desăvârșită întru chipare a împărăției spiritului, care în ultimă esență este Dumnezeu.

Dragii mei, *viața în Hristos*, trăirea în Hristos e *rânduiala fundamentală a ortodoxiei noastre*, o rânduială specific ortodoxă. Să n'o uităm. Să n'o nesocotim. Să n'o necinstim, căci ne necinstim legea noastră și ne agonisim nouă pe lumea aceasta neisbucire în apostolatul nostru și osândă pe lumea cealaltă. Că așa este, ne lămurește același mare învățat pomenit, (A. Deissmann op. cit. 122—123 n. 1), când zice că nu Luther și Calvin au fost primii cari au înțeles trăirea în Hristos a sfântului Apostol Pavel, ci înainte de ei, la părinții bisericești răsăriteni, l-a găsit pe marele apostol viu (lebendig). Dovadă scrierea mistică a lui Nicolae Cabasilas (sec. XIV) intitulată „Viața în Hristos” (*Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς*).

Academia noastră teologică, ținând seamă de cele ce ați auzit altădată dela colegii profesori seniori, de astă dată și dela mine, a rânduit aceste zile spirituale, pentruca să vă dea prilejul de a primi pe Hristos, cât mai des, în sufletele voastre. El nu vi se dăruiește de sus, ca odinioară lui Saul pe drumul Damascului, ci de pe masa altarului sfintei Sale Biserici, al cărei Cap este, ale cărei mădulare suntem. Hristos așteaptă să potrivească în sufletele voastre hristoforia. Să fie aceste exerciții duhovnicești orice altceva decât împlinirea farisaică a unei prescripții regulamentare. Să le trăiți cu toată ființa voastră. Au oare

Legea fundamentală a creștinismului este legea iubirii, — ea este însăși viața. „Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte” (1 Ioan 3, 14).

Creștinismul vede în materie un simplu mijloc al vieții, nicidecum un tezaur de care să-ți lipești inima. „Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Mat. 6, 21).

Superioritatea spiritului față de materie relese și mai clar din cele spuse de Mântuitorul: „Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea?” (Luca 12, 22—23).

Creștinismul stabilește deci pacea mult căutată dintre cei doi dușmani.

Dominarea spiritului înseamnă existența *armoniei*; suprapunerea materiei înseamnă începutul *anarhiei*.

Aprofundarea unei vieți creștine înseamnă ridicarea potențialului spiritului; aceasta din urmă înseamnă o apropiere de Dumnezeu, pentru că „*Duh este Dumnezeu și cine se închină Lui, să l se închine cu Duhul și cu adevărul*”.

În raportul dintre indivizi predomină deasemeni spiritul: „Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi” (Ioan 4, 12).

Soluțiile de înarmare reies deci dela sine.

Lumea se împarte în două curente: aderenții materiei și aderenții spiritului.

Rezultatele domniei unuia sau celuilalt sânt diametral opuse și se cunosc în deajuns.

Vidul spiritual nu va putea rămânea vid, ci se va înlocui cu materia, dacă din bună vreme nu vom introna în fiecare din noi *domnia spiritului cu imperativul lui*. Spiritul nu trebuie să rămână o simplă idee abstractă, ci o *putere de determinare* asupra vieții noastre.

Vom începe cu premisele spiritului, cu dragostea dintre noi; — aceasta ne duce la adevărul spirit, deci la Dumnezeu: „Dacă zice cineva: eu iubesc pe Dumnezeu, și urăște pe fratele său, este un mincinos, căci cine nu iubește pe fratele său pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede” (Ioan 4, 20).

Dragostea dintre noi ne duce la păzirea poruncilor lui Dumnezeu, deci la dragostea față de Dumnezeu, „căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5, 3).

nu știți că paharul binecuvântării pe care-l binecuvântăm, este împărțirea sângelui lui Hristos și pâinea pe care o frângem împărțirea trupului lui Hristos? (1 Cor. 10, 16). Au oare nu știți că chemați sunteți să fiți temple ale lui Dumnezeu în care Duhul Lui așteaptă să se sălășuiască? (1 Cor. 3, 16). Au nu știți că chiar Domnul a dat porunca aceasta? Doar spune măritul apostol Pavel, că *dela Domnul a primit* ceea ce ne-a dat și nouă: „cumcă Domnul Isus în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și mulțumind a frânt și a zis: Luați, mâncați, aceasta este trupul meu, carele se frânge pentru voi. Aceasta să faceți întru pomenirea mea. Asemenea și paharul luând, a zis: Acest pahar este legea cea nouă întru sângele meu... (comp. 1 Cor. 11, 23—25).

Dar vă îndemn, dragii mei, să nu mâncați pâinea și să nu beți paharul Domnului cu nevreddnicie, ca să nu cădeți în vină. Drept aceea „cerceteze-se, deci, omul pe sine”, și numai așa să mâncați această pâine și să beți din acest pahar. Căci știut este: cine mănâncă și bea fără să-și dea socoteală de trupul Domnului, mănâncă și bea osândă sie-și (comp. 1 Cor. 11, 27—29).

Să nu fie!

Sângele lui Hristos să spele, și Trupul Lui să întărească sufletele pe cari dragostea mea față de voi s'a nevoit să le înalțe.

Diacon Grigorie T. Marcu

Ajunși aci, nu ne vom teme de a ajunge în robia materiei, pentru că: „*În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica*”.

Am aflat astfel mult căutata *armonie*, fericirea vieții; am pus pe Dumnezeu, cu nesfârșita Lui înțelepciune, să ne conducă; am înlocuit întunecul cu lumina, minciuna cu adevărul, ura cu iubirea, răul cu binele, moartea cu viața; *am biruit lumea*, pentru că: „*Oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea, și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră*”, (1 Ioan 5, 4).

Pr. Ion Sabău

Sincere compătimiri

Aceasta e atitudinea cea mai umană pe care o putem avea față de tot mai jalnicul mod de-a judeca al conștientărilor din presa catolică românească sau să zicem românească. Puținătatea intelectuală prezumțioasă trezește totdeauna râsul irezistibil. Dar noi ne reținem. Suntem creștini cu înțelegere de necredință la adresa unei Biserici și laude nesmerite despre neîncetatele lor rugăciuni.

Iată o mostră de logică suspectă: A fost de ajuns, ca să încredințăm, într'un număr al ziarului nostru, observația că nu e necesar să așteptăm mii de ani efectul rugăciunilor pentru a uni religioșii părțile unui neam care nu e desbinat decât formal sau administrativ, ca să vedem fluturându-se, cu o curioasă satisfacție și înzistență, din toate tipăriturile catolice, reproșuri ipocrite de necredință la adresa unei Biserici și laude nesmerite despre neîncetatele lor rugăciuni.

Bieții oameni n'au fost în stare să înțeleagă — să nu fi vrut? — că nu e în acele rânduri nici un cuvânt de scădere pentru puterea rugăciunii. Ci s'a spus doar atât: Dacă paralel cu rugăciunea nu se validează și voința de-a nu crea, cu iluzia, nu știu ce prapăstii de netrecut între noi, efectul rugăciunii e mereu anihilat sau îndepărtat de voia noastră, de încăpăținarea noastră, sau rugăciunea însăși nu e sinceră nefind ajutată de toate puterile, dimpotrivă ridicându-i în cale pedeci cari nu există. Nu e aceasta învățătura corectă creștină? Dacă s'a exprimat vre-o îndoielă în rândurile noastre, a fost nu în rugăciune ca atare și în necesitatea ei, ci în siguranța că noi oamenii ne vom ruga astfel încât să mutăm și munții. Nu ne rugăm pentru unirea creștinătății ca toții din vechime? Rezultatul care este? Mai mult ne dezbinăm decât ne apropiem. Se vede că nu ne rugăm cum trebuie. Dovadă sunt marile rele morale în cari s'a cufundat omenirea tot mai mult.

Putem fi siguri că ne vom ruga cu toții așa fel — continuu, sincer, intensiv — încât să se facă prin rugăciunea noastră unirea neamului? Omul nu poate fi sigur de sine — „cine crede că stă, să ia aminte să nu cadă” — dar încă de majoritatea semenilor săi. Dar chiar dacă am avea această siguranță (care nu poate exista când e vorba de ființe libere), e lipsă să trecem încă prin nenumărate împrejurări grele, interne și externe, desbinați? *Poporul românesc nu este despărțit religios*, acesta este adevărul sincer, și recunoașterea de către toți a acestui adevăr e calea care duce mai repede la înlăturarea desbinării formale, fără ca să se excludă rugăciunea.

Dar lucrul cel mai simplu e destul de complicat pentru o minte obișnuită de scolastică să rămână mereu minoră.

Confuzelor elucubrații ale sârmanului „Român unit” dela „Farul Nou”, certat cu cele mai elementare noțiuni de cultură, ce putem să le răspundem, când frâna conștiinței nu-l păzește nici măcar de-a vorbi cu impetate de sfinții unei Biserici și de cultul ei în care e prezent însuși Hristos al Sf. Liturghii și al Tainelor. Ne rugăm lui Dumnezeu să-i ierte neputința și să-l vindece. Vorbește cu naivitate atotștiutoare de renașterea catolică a Spaniei, a Portugaliei și a Austriei. (De ce nu și de-a Mexicului, Franței, Italiei pe care nu catolicismul a scăpat-o de comunismul iminent). De Spania ce să zicem? Sângele ce se varsă acolo ni se pare că-l are și catolicismul puțin pe conștiință. Iar despre Austria îl îndrumăm binevoitor pe neinformatul „apărător” al catolicismului să cetească ce scrie recent arhiepiscopul din Salzburg Dr. Waitz în foaia sa diecezană, recunoscând că catolicismul se dovedește neputincios de-a da un conținut real formulei de stat catolic al Austriei. Stările morale și sociale sunt cu mult mai rele decât sub socialism, se vaită învățatul arhiepiscop, deși Biserica are toată latitudinea să lucreze la schimbarea lor.

Ei, dar iată-ne antrenați în controversă cu „Românul unit”. Să nu fim prea cruzi! Să ne oprim.

Autoritate comunală ce nu-și face datoria

Tembelism și incorectitudine, sau povestea unor treceri la ortodoxism

Primim următoarele:

Se cunosc stăruințele stăpânirii austro-maghiare de-a maghiariza românii din Ardeal. Se știe că aceasta considera legea românească — ortodoxismul — ca cea mai puternică fortăreață a românismului, ca cel mai puternic stăvilă contra oricăror tendințe din afară cari urmăreau a se introduce în sânul românismului pentru a-i distruge unitatea. De aceea, cu o perseverență diabolică, ori unde s'a putut, stăpânirea veche a lovit ortodoxismul.

Dar, cum se știa prea bine că în esența românismului intră ca o notă esențială ortodoxismul, dușmanii noștri seculari au înțeles că, cel puțin din punct de vedere tactic, nu e bine să atace ortodoxismul fățiș, ci tangențial, prin încercarea de a trece pe români la romano-catolicism prin filiera greco-catolică. Mai întâi greco-catolici și apoi romano-catolici. Și în măsura în care aceasta, romano-cat., — se va integra în sufletul românesc, în aceeași măsură se va face și procesul de maghiarizare.

Este de prisos să mai amintim că ori unde s'a putut, s'au luat măsuri de stat pentru a se realiza acest gând și trebuie să o spunem cu inima strânsă, că în unele locuri, unde înprejurările au fost vitregie pentru noi, acest gând s'a realizat. Acolo unde românii trăiau între secui sau unguri, sau unde ei erau împărțiți în români ortodocși și români uniți, acolo elementul românesc a dispărut cu totul în unele locuri, în altele a ieșit redus ca număr; iar în alte locuri românii ortodocși s'au trezit „ne-ortodocși”: organele statului îngrijindu-se la timp să facă rectificările necesare în registrele de stare civilă, așa ca românii ortodocși să dispară și să apară — minune! — „uniți”.

La aceasta s'a putut ajunge, în general, pentru că românii zăceau în neștiință și nu todeauna au știut să protesteze și să-și apere drepturile, — dar trebuie să amintesc că, cel puțin uneori, și dintr'un zel neînțeles și tâmp al unor preoți uniți, cari vedeau prin asta sporirea turmei ce păstoreau.

Astfel românii ortodocși au dispărut cu totul în unele locuri, acolo unde statisticile oficiale înșile acum 50 — 100 de ani în urmă îi arătau ca fiind în mare număr.

Cercetătorul obiectiv de mâne care va căuta să înțeleagă procesul de maghiarizare a românilor și de trecerea lor dela legea lor la unirea cu Roma, va rămânea uimit de mistificarea operată, deși cu sprijinul unui stat, pe spațele unor oameni fără apărare, cari totuși, sărmani cum erau, și cu atât mai mult, aveau dreptul la protecția lui.

Insuși statul românesc actual n'a pus mâna pe rănilor care sângerău încă, răni pe care o stăpânire vitregă le-a creiat, dar care acum trebuiau căutate cu grijă, înțelese și vindicate. În această privință, afară de debile măsuri, paliative, statul n'a făcut nimic. Și cum întotdeauna în trunchiul vânos al neamului s'au găsit destule puteri, de reacțiune împotriva unor stări bolnave, și în această privință, ca și în altele, românii au reacționat singuri.

Astfel în Bicăzul ardelean, județul Ciuc, vre-o 70 familii de români greco-catolici s'au hotărât să treacă la ortodoxism. Douăzeci dintre aceștia, în frunte cu un învățător-director și cu fostul primar, au acționat imediat în sensul acesta. S'au prezentat notarului, dl. E. Căndea, fiu al preotului greco-catolic din loc, și i-au expus dorința. Acesta a căutat cu orice preț să-i împiedece. A refuzat să le dea relațiuni asupra operațiunilor de trecere, deși

calitatea sa de notar al comunei îl obliga să le dea. Totuși românii au perseverat în ideea de a reveni la ortodoxism, au făcut declarațiile de trecere și au cerut să fie luate la proces-verbal, potrivit cerințelor Legii culturale, privitoare la trecerea dela un cult la altul. Și deși au trecut 30 zile dela facerea declarațiilor, termen în care aceste familii n'au revenit asupra lor și deci, legal, trebuiau să fie considerate ortodoxe, dl. E. Căndea n'a făcut în registre trecerea și n'a avisat preotul cultului pe care aceste familii îl părăseau, așa cum era obligat.

Interesându-se mai de aproape de acest lucru, oamenii au rămas surprinși când au constatat că dosarele de trecere nu mai există. Trebuie să spun că între timp dl. E. Căndea a fost mutat. Profund indignați și jigniți s'au adresat parchetului.

Ne abținem, — scrie corespondentul nostru, — dela comentarii asupra acestei minunate dispariții de acte, Vom adăoga numai, că deși baptismul și alte secte s'au întins în acest loc, ele n'au întâlnit o opunere atât de îndârjită din partea oficialităților comunale, cari au înțeles să facă totul pentru împiedicarea unor oameni de-a se închina lui Dumnezeu ca și strămoșii lor...

Nicolae Grebenea

ad. Nr. 10.495/1936

Comunicat

Se aduce la cunoștința Prea Cuc. protopresbiteri și Cuc. preoți — că în urma unei dispoziții ulterioare, taxa drumurilor achitată în vederea vizei carnetelor pe C. F. R. se va considera pe anul bugetar. În consecință numai la viza pentru trimestrul Aprilie—Iunie 1937 — se va pretinde chitanță nouă despre achitarea taxei drumurilor pe anul 1937/8.

Consiliul Arhiepiscopesc

Necuvîntă francmasonă. — Acela care a fost odată Mihail Sadoveanu, cel admirat pentru scrisul lui, a ajuns astăzi într-o stare atât de deplorabilă, încât face apologia francmasoneriei tocmai în sjunul sfintelor sărbători ale Nașterii Domnului în „Adevărul” jidovilor dușmani ai lui Isus Hristos.

Apologetul nenorocit al francmasoneriei are chiar îndrăzneala să afirme că prin francmasonerie s'a întărit în credință în general și în cea ortodoxă în special. Dar atunci cum se face că baijocurește în romanul „Creanga de Aur” într'un mod scandalos ortodoxia și pe venerabilii luptători pentru icoane din veacul al VIII, opunându-i acestei credințe „inferioare și pentru masse”, credința cu mult superioară a mistrelor din înțelepciunea egipteană, adică francmasoneria?

„Unirea” blăjană — face mare caz de retrocedarea fostei biserici ortodoxe din Suceava, — răpîtă odinioară de guvernul austriac și dată rutenilor greco-catolici, — cultului ortodox. Nedreptate! samovolnicie! strigă „Unirea” îndurerată că se calcă dreptatea. Pasiunea pentru dreptate ar fi trebuit să facă unația ca spontan să retrocedeze bunul străin, sau peste tot să nu-l fi primit, — ortodoxia n'a luat niciodată nimic dela altul.

Dela Bibliotecă Arhiepiscopescă din Sibiu se poate procura:

Tămăle de prima calitate

1 Kg.	Lei 80—
1/2 "	" " 42—
1/4 "	" " 24—
1/8 "	" " 12—

Smirnă de prima calitate

1 Kg.	Lei 150—
1/2 "	" " 80—
1/4 "	" " 42—
1/8 "	" " 22—

INFORMAȚIUNI

ANUL NOU CU BINE! urăm tuturor cetitorilor noștri.

A luat doctoratul în teologie. Tînărul LIVIU STAN, bursier al arhiepiscopiei noastre, a luat doctoratul în teologie la Facultatea din Cernăuți, cu distincție. Noul doctor în teologie, după absolvirea facultății din Cernăuți, și-a continuat studiile de specialitate: un an la facultatea teologică din Atena, al doilea an la facultatea ortodoxă din Varșovia, al treilea an la Roma. Acum, după luarea titlului de doctor, va fi trimis pentru studii în Germania.

Alegere de protopresbiter. În 29 Decembrie 1936 s'a întrunit în Făgăraș adunarea protopopească pentru alegerea de protopresbiter al protopopiatului Făgărașului sub presiul comisarului consistorial Dr. George Proca. Au fost prezenți 25 membri. Preotul Pavel Borzea din Viștea inferioară, actualul administrator protopopesesc a întrunit totalitatea voturilor.

Hirotoniri. Au fost hirotoniți întru presbiteri următorii clerici: Remus Roșca pentru parohia Vâlcelele rele (protopopiatul Hațeg) și Remus Constantin capelan în Nucet (protopopiatul Sibiu).

Cu bucurie am aflat că absolventul Academiei teologice „Andreiane”, preotul Virgil Oprea paroh în Vlaicovăț, Iugoslavia, cu ocaziunea vizitațiunii canonice făcute de Prea Sfințitul episcop Dr. Vasile Lăzărescu, a fost distins cu brâu roșu.

Pentru construirea unei capele ort., — în filia Geacăș, prot. Târnava Mare, au dăruit: Dna preot. Ana Spătariu, ing. Eugen Spătariu și Dr. Titu Spătariu medic, — Cluj, câte 500 Lei. Dnii: Ioan Oprea, președintele camerei de comerț și industrie (Timișoara) 1000 Lei, Victor Iliescu, Ioan Vlad, Teodor Băjenariu, ing. Suceava, ing. Ciortea, și 2 indescifrabili, (toți din Cluj), câte 100 Lei; Ciocan 50 Lei, și 2 indescifrabili câte 50 Lei + odată 20 Lei. Total Lei: = 3370 (trei mii trei sute șaptezeci). — În numele credincioșilor ortodocși din filia Geacăș exprim donatorilor respectuoase mulțumiri. Donațiile acestea sânt piatra de temelie a capelei și constituie frumos stimulent pentru credincioșii din comună așa săraci cum sânt. Se observă în ultimul timp, cum familii din toate păturile sociale își deschid pungile și prin daniile ce le fac țin vestiminte frumoase Domnului împodobind bisericile.

Aceste acte de credință, isvorâte din cele trecute vremi, pare că au un punct unde se întâlnesc cu acțiunea tineretului, care la umbra turlelor de biserică și a troițelor dela răspântii trasează drumul de înflorire a neamului.

Pr. Terente Radu

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Vineri, 1 Ianuar 1937 (Anul nou) va predica părintele protopop Ion Dăncilă; ear Duminecă, 3 Ianuar 1937, va predica părintele Mihail Neagu.

Rescumpărare. Dl. Ioan Stanciu, maeștru zugrav, își rescumpără felicitările de ziua onomastică, dăruind 100 Lei Reuniunii meseriașilor români din Sibiu pentru ajutorarea ucenicilor.

AVIZ

Volumul al doilea din lucrarea: Hristos în școală, de părintele D. Călugăr, a ieșit de sub tipar și se poate comanda prin Bibliotecă arhiepiscopescă, în vederea cateheților în învățământul primar.

Volumul al doilea cuprinde 498 pagini și costă Lei 220 exemplarul, la care se adăoga Lei 25 porto poștal.

Sibiu, 9 Septembrie 1936.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 477/1936

(64) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II Balșa cu filia Galbina, protopopiatul Geoagiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Întregirea salariului dela stat.
2. Sesiune parohială: a. Grădiniș cca 2 jugăre. Folosirea cimiterului în proporție de 2/3 față de 1/3, care o folosește cantorul și crâșnicul.
3. Sâmbrie: Dela familiile mai înstărite 11 cupe (cca 15 litre) grâu, iar dela cele mai puțin avute 11 cupe curuz (porumb) sfărâmat.
4. Locuință în natură (casă parohială absolut nouă).
5. Stola obișnuită în protopopiat.

Concurenții își vor înainta în termen cererile de concurs, însoțite de actele necesare, anexând și cuvenita autorizație a Preaven. Consiliu Arhiepiscopesc spre a putea concura.

Apoi cu aprobarea oficiului protopopesesc se vor putea prezenta în parohie spre a face cunoștință cu poporul și cu referințele locale.

Oficiul protopopesesc ort. rom. al Geoagiului în înțelegere cu consiliul parohial.

Geoagiu, la 8 Decembrie 1936.

Inocențiu Tiruța
adm. protopopesesc.

Nr. 425—936

(62) 2—3

Concurs din oficiu

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a Lăpușul inferior cu filia Ohaba, din protopopiatul Dobra, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Retribuțiunile împreunate cu acest post sânt:

1. Salar dela stat.
2. Sesiune parohială, dela materă 18 jug. cad., ear la filie 2-5 jug.
3. Locuință în casa parohială, încă nu deplin terminată.
4. Adăul obișnuit în bucate.
5. Stola stabilită în toate parohiile tractului.

Petițiile de concurs, cu documentele necesare și încuviințarea de candidare dela Consiliul arhiepiscopesc se vor înainta în termen oficiului protopopesesc în Dobra, ear prezentarea în parohie se face cu avizul protopopului.

Sibiu, din ședința bisericească dela 15 Decembrie 1936.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 297 1936

(63) 2—3

Concurs

Pentru întredirea parohiei de cl. III-a Mada, din protopopiatul Geoagiului, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat, conform coalei B.
2. Locuință.
3. 8 jug. cat. sesiune parohială.
4. 2 (doi) dcl. porumb cu tului de flecare casă.
5. Stola obișnuită în protopopiat.

Reflecții la acest post vor înainta cererile de concurs, însoțite de actele necesare, oficiul protopopesesc al Geoagiului, în termenul prescrist, având a înainta și autorizația P. V. C. Arhiepiscopesc de a putea candida la această parohie. Cu încuviințarea oficiului protopopesesc, candidații se vor putea prezenta în una din Dumineci ori sărbători în parohie spre a face cunoștință cu poporul și cu referințele locale.

Oficiul protopopesesc ortodox român al Geoagiului în înțelegere cu consiliul parohial.

Geoagiu, la 31 Octombrie 1936.

Inocențiu Tiruța
adm. protopopesesc

Au apărut următoarele compoziții muzicale de Timotei Popovici:

1. Cântările liturgiei

pentru voci mixte
ediție nouă primenită și îmbogățită. Un exemplar legat frumos Lei 200—

2. Cântările liturgiei

pentru 3 voci egale
ediția V-a. Un exemplar legat frumos Lei 100—
De vânzare la Bibliotecă Arhiepiscopescă Sibiu